Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

7. oktober 2014*

»Annullationssøgsmål — Den Europæiske Unions optræden udadtil — artikel 218, stk. 9, TEUF — fastlæggelse af, hvilken holdning der skal indtages på Den Europæiske Unions vegne i et organ nedsat ved en international aftale — international aftale, som Den Europæiske Union ikke har tiltrådt — Den Internationale Vinorganisation (OIV) — begrebet »retsakter, der har retsvirkninger« — OIV's anbefalinger«

I sag C-399/12,

angående et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, anlagt den 28. august 2012,

Forbundsrepublikken Tyskland ved T. Henze, B. Beutler og N. Graf Vitzthum, som befuldmægtigede,

sagsøger,

støttet af:

Den Tjekkiske Republik ved M. Smolek, E. Ruffer og D. Hadroušek, som befuldmægtigede,

Storhertugdømmet Luxembourg ved P. Frantzen, som befuldmægtiget,

Ungarn ved M. Z. Fehér og K. Szíjjártó, som befuldmægtigede,

Kongeriget Nederlandene ved M. Bulterman, B. Koopman og J. Langer, som befuldmægtigede,

Republikken Østrig ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget,

Den Slovakiske Republik ved B. Ricziová, som befuldmægtiget,

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved barrister J. Holmes,

intervenienter,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved E. Sitbon og J.-P. Hix, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

støttet af:

Europa-Kommissionen ved F. Erlbacher, B. Schima og B. Eggers, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts (refererende dommer), afdelingsformændene A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta og T. von Danwitz samt dommerne J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. november 2013,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. april 2014,

afsagt følgende

Dom

1 Forbundsrepublikken Tyskland har i stævningen nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelse af 18. juni 2012 om fastlæggelse af Den Europæiske Unions holdning til visse resolutioner, som skal til afstemning inden for rammerne af Den Internationale Vinorganisation (OIV) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Retsforskrifter

Folkeretten

2 Artikel 1, stk. 2, i aftalen om oprettelse af Den Internationale Vinorganisation (OIV), der blev indgået den 3. april 2001 (herefter »OIV-aftalen«), lyder: »The O.I.V shall pursue its objectives and exercise its activities defined in Article 2. The O.I.V shall be an intergovernmental organisation of a scientific and technical nature of recognised competence for its work concerning vines, wine, wine-based beverages, grapes, raisins and other vine products.«

3 OIV-aftalens artikel 2 bestemmer:

»1. In the framework of its competence, the objectives of the O.I.V shall be as follows:

a) to inform its members of measures whereby the concerns of producers, consumers and other players in the vine and wine products sector may be taken into consideration;

b) to assist other international organisations, both intergovernmental and non-governmental, especially those which carry out standardisation activities;

c) to contribute to international harmonisation of existing practices and standards and, as necessary, to the preparation of new international standards in order to improve the conditions for producing and marketing vine and wine products, and to help ensure that the interests of consumers are taken into account.

2. To attain these objectives, the O.I.V's activities shall be:

[…]

b) to draw up and frame recommendations and monitor implementation of such recommendations in liaison with its members, especially in the following areas:

(i) conditions for grape production,

(ii) oenological practices,

(iii) definition and/or description of products, labelling and marketing conditions,

(iv) methods for analysing and assessing vine products;

[…]«

4 OIV-aftalens artikel 8 bestemmer, at en international mellemstatslig organisation kan deltage i OIV's arbejde eller være medlem heraf og bidrage til OIV's finansiering på betingelser, som i hvert konkret tilfælde fastsættes af generalforsamlingen efter forslag fra Executive Committee.

5 21 medlemsstater i Den Europæiske Union er medlemmer af OIV. Unionen er derimod ikke medlem. Den har dog status som »gæst« som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i OIV's forretningsorden. I medfør heraf må Europa-Kommissionen overvære ekspertgruppe- og udvalgsmøder og på visse betingelser, der er fastsat i forretningsordenen, deltage i diskussionen på disse møder.

EU-retten

6 Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (»fusionsmarkedsordningen«) (EUT L 299, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1234/2010 af 15. december 2010 (EUT L 346, s. 11, herefter »forordning nr. 1234/2007«), bestemmer i artikel 120f med overskriften »Kriterier for tilladelse«:

»Kommissionen giver tilladelse til ønologiske fremgangsmåder efter proceduren i artikel 195, stk. 4, idet den:

a) tager udgangspunkt i de ønologiske fremgangsmåder, der er anbefalet og offentliggjort af [OIV], og i resultaterne af anvendelse i forsøgsøjemed af endnu ikke tilladte ønologiske fremgangsmåder

[…]«

7 Artikel 120g med overskriften »Analysemetoder« i forordning nr. 1234/2007 fastsætter:

»Hvad angår analyser til bestemmelse af sammensætningen af vinavlsprodukter og regler for konstatering af, om disse produkter har undergået en behandling, der er i strid med de tilladte ønologiske fremgangsmåder, anvendes de metoder og regler, der er anbefalet og offentliggjort af OIV.

I tilfælde, hvor der ikke findes metoder og regler, som er anbefalet og offentliggjort af OIV, vedtager Kommissionen dertil svarende metoder og regler efter proceduren i artikel 195, stk. 4.

I afventning af vedtagelsen af sådanne regler anvendes de metoder og regler, som den pågældende medlemsstat tillader.«

8 Forordning nr. 1234/2007's artikel 158a vedrørende »[s]ærlige importkrav for vin«, bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Bestemmelserne om oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser og om mærkning i del II, afsnit II, kapitel I, afdeling Ia, underafdeling I, og artikel 113d, stk. 1, i denne forordning finder anvendelse på produkter henhørende under KN-kode 2009 61, 2009 69 og 2204, som importeres til Fællesskabet, medmindre andet er fastsat, navnlig i aftaler indgået i henhold til [artikel 218 TEUF].

2. Medmindre andet er fastsat i aftaler indgået i henhold til [artikel 218 TEUF], fremstilles de i stk. 1 i nærværende artikel omhandlede produkter i overensstemmelse med de ønologiske fremgangsmåder, der er anbefalet og offentliggjort af OIV eller godkendt af Fællesskabet i medfør af denne forordning og gennemførelsesforanstaltningerne hertil.«

9 Kommissionens forordning (EF) nr. 606/2009 af 10. juli 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 479/2008 for så vidt angår kategorier af vinavlsprodukter, ønologiske fremgangsmåder og restriktioner i forbindelse hermed (EUT L 193, s 1), som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 315/2012 af 12. april 2012 (EUT L 103, s. 38, herefter »forordning nr. 606/2009«), bestemmer i artikel 9, stk. 1, første afsnit:

»Er der i Kommissionens direktiv 2008/84/EF […] ikke fastsat renheds- og identitetsspecifikationer for de stoffer, der anvendes i forbindelse med de ønologiske fremgangsmåder, som er omhandlet i artikel 32, stk. 2, litra e), i forordning (EF) nr. 479/2008, gælder de specifikationer, som er fastsat og offentliggjort i [OIV's] ønologiske kodeks.«

10 Endvidere er det i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 606/2009 fastsat:

»Kommissionen offentliggør i C-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende* listen over og beskrivelsen af de analysemetoder, der er omhandlet i artikel [120g, stk. 1, i forordning nr. 1234/2007] og beskrevet i OIV's samling af internationale metoder til analyse af vin og druemost, som gælder for kontrol af de grænseværdier og krav, som er fastsat i EF-reglerne for produktion af vinavlsprodukter.«

Sagens baggrund og den anfægtede afgørelse

11 Indtil juni 2010 koordinerede medlemsstaterne på eget initiativ deres holdninger i arbejdsgruppen om vin og alkohol i OIV.

12 Den 16. maj fremsatte Kommissionen på grundlag af artikel 218, stk. 9, TEUF et forslag til Rådets afgørelse om fastlæggelse af Unionens holdning til visse resolutioner, som skal til afstemning inden for rammerne af OIV. Forslaget blev imidlertid ikke vedtaget.

13 I forbindelse med nogle koordineringsmøder, der blev afholdt i Porto (Portugal) den 22. og 24. juni 2011, afpassede de medlemsstater, som også er medlemmer af OIV, deres holdninger vedrørende anbefalingerne på dagsordenen for denne organisations generalforsamling. Kommissionen lod forstå, at disse medlemsstater ikke kunne indtage en holdning, som kunne påvirke gældende EU-lovgivning, og at de derfor burde modsætte alle anbefalinger fra denne organisation, der kunne ændre denne

lovgivning. Kommissionen henviste endvidere til en liste med 14 eksempler på forslag til anbefalinger, der ifølge Kommissionen kunne gøre indgreb i gældende EU-lovgivning, hvis de blev vedtaget af generalforsamlingen.

14 På OIV's generalforsamling den 24. juni 2011 blev adskillige anbefalinger vedtaget i henhold til den i OIV-aftalens artikel 5, stk. 3, litra a), fastsatte konsensusprocedure, bl.a. af delegationer fra medlemsstaterne.

15 Kommissionen fremsatte med henvisning til artikel 218, stk. 9, TEUF et forslag til Rådets afgørelse med henblik på den ekstraordinære generalforsamling i OIV den 28. oktober i Montpellier (Frankrig). Dette forslag blev dog heller ikke vedtaget.

16 Med henblik på generalforsamlingen i OIV den 22. juni 2012 i Izmir (Tyrkiet) forelagde Kommissionen den 27. april 2012 Rådet et forslag til Rådets afgørelse om fastlæggelse af Den Europæiske Unions holdning til visse resolutioner, der skal til afstemning inden for rammerne af Den Internationale Vinorganisation (OIV) (COM(2012) 192 final].

17 Da der ikke var flertal for dette forslag til en afgørelse, fremlagde EU-formandskabet to på hinanden følgende kompromisforslag. Det andet, dateret den 6. juni 2012, blev vedtaget med kvalificeret flertal på rådsmødet »Landbrug og fiskeri« den 18. juni 2012, og det udgør den anfægtede afgørelse.

18 Et vist antal medlemsstater, herunder Forbundsrepublikken Tyskland, stemte imod det pågældende forslag.

19 Femte til syvende betragtning til den anfægtede afgørelse lyder således:

»(5) I resolutionsudkastene OENO-TECHNO 08-394A, 08-394B, 10-442, 10-443, 10-450A, 10-450B, 11-483 og 11-484 fastlægges der nye ønologiske fremgangsmåder. I overensstemmelse med artikel 120f og 158a i forordning (EF) nr. 1234/2007 vil disse resolutioner påvirke den gældende EU-lovgivning.

(6) I resolutionsudkastene OENO-SCMA 08-385, 09-419B, 10-436, 10-437, 10-461, 10-465 og 10-466 fastlægges der nye analysemetoder. I overensstemmelse med artikel 120g i forordning (EF) nr. 1234/2007 vil disse resolutioner påvirke den gældende EU-lovgivning.

(7) I resolutionsudkastene OENO-SPECIF 08-363, 08-364, 09-412, 10-451, 10-452, 10-459, 11-485, 11-486B, 11-489, 11-490, 11-491 og 11-494 fastlægges der renheds- og identitetsspecifikationer for de stoffer, der anvendes i forbindelse med ønologiske fremgangsmåder. I overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EF) nr. 606/2009 vil disse resolutioner påvirke den gældende EU-lovgivning.«

20 Den anfægtede afgørelse har følgende ordlyd:

»Rådet for Den Europæiske Union har

under henvisning til [EUF-traktaten], særlig artikel 43, sammenholdt med artikel 218, stk. 9,

[…]

Artikel 1

Unionens holdning på OIV's generalforsamling den 22. juni 2012, som de medlemsstater, der er medlemmer af OIV, og som handler i fællesskab i Unionens interesse, skal repræsentere, skal være i overensstemmelse med bilaget til denne afgørelse.

Artikel 2

1. Medlemsstater, der er medlemmer af OIV, skal – hvor der er sandsynlighed for, at den i artikel 1 omhandlede holdning bliver påvirket af ny videnskabelig eller teknisk information inden eller under møder i OIV – kræve, at afstemningen på OIV's generalforsamling udskydes, indtil Unionens holdning er fastlagt på grundlag af de nye elementer.

2. Efter koordination, navnlig koordination på stedet, og uden yderligere afgørelse truffet af Rådet om fastlæggelse af Unionens holdning kan de medlemsstater, der er medlemmer af OIV, og som handler i fællesskab i Unionens interesse, tilslutte sig ændringer til de udkast til resolutioner i bilaget til denne afgørelse, der ikke ændrer indholdet heri.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne.«

21 Bilaget til afgørelsen indeholder de resolutionsudkast, der er omfattet af Unionens holdning som omhandlet i afgørelsens artikel 1.

Parternes påstande og retsforhandlingerne for Domstolen

22 Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres, og at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Rådet har nedlagt påstand om frifindelse og om, at Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært har Rådet for det tilfælde, at Domstolen måtte annullere den anfægtede afgørelse, nedlagt påstand om, at dens retsvirkninger opretholdes.

24 Den Tjekkiske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har fået tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Forbundsrepublikken Tysklands påstande, mens Kommissionen har fået tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande.

Om søgsmålet

25 Søgsmålet støttes på et enkelt anbringende, hvorved det gøres gældende, at artikel 218, stk. 9, TEUF ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

26 Ungarn og Kongeriget Nederlandene har i deres interventionsindlæg desuden fremført nogle anbringender vedrørende tilsidesættelse af andre bestemmelser i EUF-traktaten end den bestemmelse, der er påberåbt i det i den foregående præmis omhandlede enkelte anbringende.

27 En part, der i medfør af artikel 40 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol har fået tilladelse til at intervenere i en sag for Domstolen, kan imidlertid ikke ændre sagens genstand, således som denne er afgrænset i hovedparternes påstande og anbringender. Det følger heraf, at alene de af en intervenients argumenter, som ligger inden for rammerne af disse påstande og anbringender, kan realitetsbehandles.

28 Derfor skal Ungarns og Kongeriget Nederlandenes anbringender, som er nævnt i denne doms præmis 26, uden videre afvises.

Parternes argumenter

29 Som led i det eneste anbringende til støtte for sit søgsmål har Forbundsrepublikken Tyskland, støttet af Den Tjekkiske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Den Slovakiske Republik og Det Forenede Kongerige, for det første gjort gældende, at artikel 218, stk. 9, TEUF ikke finder anvendelse i forbindelse med en international aftale, der, ligesom det er tilfældet med OIV-aftalen, er blevet indgået af medlemsstaterne og ikke af Unionen i denne egenskab.

30 Det fremgår således af ordlyden af artikel 218, stk. 9, TEUF, at denne bestemmelse udelukkende vedrører de holdninger, der skal indtages »på Unionens vegne«, hvilket forudsætter at sidstnævnte har en ret til at være repræsenteret eller en stemmeret i det pågældende internationale organ.

31 Opbygningen af artikel 218 TEUF bekræfter ifølge disse parter, at bestemmelsens stk. 9 alene finder anvendelse i forbindelse med aftaler, der er indgået af Unionen.

32 Denne fortolkning underbygges af artikel 218, stk. 9, TEUF's tilblivelseshistorie og funktion. Denne bestemmelse, som er en næsten identisk gengivelse af artikel 300, stk. 2, EF, fastsætter en særlig procedure, der muliggør en hurtig reaktion fra Unionens side, såfremt andre kontraherende parter tilsidesætter en international aftale, som også Unionen har tiltrådt.

33 Princippet om kompetencedeling, som afgrænser Unionens beføjelser og er fastsat i artikel 5 TEU, forbyder, at den procedure, der er fastsat i artikel 218, stk. 9, TEUF, ved analogi udvides til at gælde for gennemførelsen af internationale aftaler, der er indgået af medlemsstaterne.

34 Desuden henhører den praksis og de regler, som berøres af OIV's anbefalinger, ikke under et område, hvor Unionen har enekompetence, men under landbrugsområdet som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra d), hvilket er et område med delt kompetence mellem Unionen og dens medlemsstater.

35 For det andet har Forbundsrepublikken Tyskland og de medlemsstater, der har fået tilladelse til at intervenere til støtte for denne, gjort gældende, at det kun er folkeretlige retsakter, der er bindende for Unionen, som udgør »retsakter, der har retsvirkninger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 218, stk. 9, TEUF. Denne fortolkning fremgår af selve denne bestemmelses ordlyd og underbygges af opbygningen af de bestemmelser, som artikel 218, stk. 9, TEUF er en del af.

36 OIV's anbefalinger i det foreliggende tilfælde er ikke omfattet af den kategori af retsakter, som artikel 218, stk. 9, TEUF omhandler. Dels er disse anbefalinger ikke folkeretligt bindende. Dels kommer de henvisninger til OIV's anbefalinger, der er indeholdt i artikel 120f, litra a), artikel 120g og artikel 158a, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1234/2007 samt i artikel 9 i forordning nr. 606/2009, fra en af EU-lovgiver vedtaget unilateral retsakt, der ikke kan medføre, at disse anbefalinger kvalificeres som en international retsakt, der er bindende over for bl.a. tredjestater.

37 For det tredje har Kongeriget Nederlandene gjort gældende, at det forhold, at artikel 218, stk. 9, TEUF ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, yderligere bekræftes ved, at der på datoen for den anfægtede afgørelses vedtagelse ikke var nogen absolut sikkerhed med hensyn til, hvilke anbefalinger der reelt skulle til afstemning på OIV's generalforsamling den 22. juni 2012.

38 Rådet har, støttet af Kommissionen, for det første gjort gældende, at når det pågældende område henhører under Unionens kompetence, finder artikel 218, stk. 9, TEUF anvendelse på fastlæggelsen af de holdninger, der skal indtages på Unionens vegne i en organisation som OIV, der er oprettet ved en international aftale indgået af nogle medlemsstater, og som har til opgave at vedtage retsakter med retsvirkninger.

39 En ordlydsfortolkning af artikel 218, stk. 9, TEUF giver grundlag for at antage, at denne bestemmelse, i mangel af en angivelse af det modsatte, også finder anvendelse i forbindelse med aftaler, som Unionen ikke har tiltrådt, når der tale om områder, som henhører under dennes kompetence.

40 For så vidt angår den sammenhæng, som artikel 218, stk. 9, TEUF indgår i, har Rådet gjort gældende, at der ikke kan drages nogen konklusion på baggrund af artikel 216 TEUF og artikel 218, stk. 1, TEUF, eftersom disse bestemmelser vedrører Unionens indgåelse af internationale aftaler, hvorimod artikel 218, stk. 9, TEUF ikke vedrører proceduren for forhandling og indgåelse af sådanne aftaler, men gennemførelsen af en aftale, der kan have retsvirkninger i Unionen.

41 Set i en formålsfortolknings perspektiv skal artikel 218, stk. 9, TEUF fastsætte en processuel ramme, der kan gøre det muligt at fastlægge Unionens holdning i internationale organisationer, herunder også i forbindelse med internationale aftaler, som Unionen ikke har tiltrådt, når de retsakter, der vedtages, skal inkorporeres i EU-retten senere.

42 Unionen griber ikke ind i medlemsstaternes kompetence, når den på internationalt plan udøver de kompetencer, den er blevet tildelt på grundlag af artikel 43 TEUF på områder såsom ønologiske fremgangsmåder og metoder til analyse af vinavlsprodukter.

43 I øvrigt har Unionen i medfør af artikel 3, stk. 2, TEUF enekompetence på de områder, som er omfattet af de udkast til anbefalinger, der er omhandlet i bilaget til den anfægtede afgørelse, eftersom disse udkast kan berøre fælles regler i Unionen. Disse udkast vedrører således ønologiske fremgangsmåder og analysemetoder, som i overensstemmelse med artikel 120f, litra a), artikel 120g og artikel 158a, stk. 2, i forordning nr. 1234/2007 og med forordning nr. 606/2009 vil udgøre grundlaget for udarbejdelse af EU-lovgivningen eller blive gjort anvendelige i medfør af denne lovgivning.

44 Rådet har, støttet af Kommissionen, for det andet gjort gældende, at artikel 218, stk. 9, TEUF alene kræver, at de retsakter, som det internationale organ skal vedtage, har virkninger i Unionens retsorden, uden at de pågældende retsakter behøver at have virkninger i den internationale retsorden.

45 Den nævnte bestemmelser omfatter derfor den situation, hvor internationale anbefalinger, selv om de ikke er bindende, ikke desto mindre har retsvirkninger i Unionen i medfør af dennes præceptive bestemmelser.

46 I det foreliggende tilfælde vil de anbefalinger, der vedtages under OIV's generalforsamling om ønologiske fremgangsmåder og analysemetoder, have retsvirkninger i Unionen, fordi EU-lovgiver har valgt at inkorporere disse i EU-lovgivningen.

47 Rådet har for det tredje gjort gældende, at Kongeriget Nederlandenes argument, der er gengivet i denne doms præmis 37, tilsidesætter ordlyden af og formålet med artikel 218, stk. 9, TEUF.

Domstolens bemærkninger

48 Artikel 218, stk. 9, TEUF bestemmer, at »Rådet […] på forslag af Kommissionen […] [vedtager] en afgørelse […] om fastlæggelse af, hvilke holdninger der skal indtages på Unionens vegne i et organ nedsat ved en aftale, når dette organ skal vedtage retsakter, der har retsvirkninger, bortset fra retsakter, der supplerer eller ændrer den institutionelle ramme for aftalen«.

49 Først bemærkes dels, at denne bestemmelse henviser til et organ nedsat ved »en aftale«, uden at det præciseres, at Unionen skal have tiltrådt denne aftale. Tilsvarende forudsætter den nævnte bestemmelses henvisning til de holdninger, der skal indtages »på Unionens vegne«, ikke, at sidstnævnte skal have tiltrådt den aftale, hvorved det pågældende internationale organ er blevet nedsat.

50 Det følger heraf, at ordlyden af artikel 218, stk. 9, TEUF ikke er til hinder for, at Unionen vedtager en afgørelse om fastlæggelse af en holdning, der skal indtages på dennes vegne i et organ nedsat ved en international aftale, som denne ikke har tiltrådt.

51 Dels er det vigtigt at understrege, at den foreliggende sag vedrører den fælles landbrugspolitik og nærmere bestemt den fælles markedsordning for vin, som er et område, der i vidt omfang er reguleret af EU-lovgiver i medfør af dennes kompetence i henhold til artikel 43 TEUF.

52 Når det omhandlede område henhører under en af Unionens kompetencer, ligesom det i den foregående præmis beskrevne område, er den omstændighed, at Unionen ikke har tiltrådt den pågældende internationale aftale, ikke til hinder for, at den kan udøve sin kompetence ved inden for rammerne af sine institutioner at fastlægge en holdning, der skal indtages på dennes vegne i det organ, som aftalen har nedsat, bl.a. derved, at de medlemsstater, der har tiltrådt aftalen, optræder solidarisk i Unionens interesse (jf. dom Kommissionen mod Grækenland, C-45/07, EU:C:2009:81, præmis 30 og 31; jf. tillige i denne retning Domstolens udtalelse 2/91, EU:C:1993:106, præmis 5).

53 De argumenter, som Forbundsrepublikken Tyskland har anført, kan ikke drage ovenstående betragtninger i tvivl. Forbundsrepublikken Tyskland har for det første anført, at de bestemmelser, der står før artikel 218, stk. 9, TEUF og er indeholdt i afsnit V i EUF-traktatens femte del, udelukkende vedrører aftaler mellem Unionen og en eller flere tredjestater eller mellem Unionen og internationale organisationer, og har for det andet anført, at Unionens vedtagelse af en afgørelse om udsættelse af en aftales anvendelse, der også er omfattet af artikel 218, stk. 9, TEUF, kun kan tænkes at forekomme i en situation, hvor Unionen har indgået en international aftale.

54 Herved bemærkes, at formålet med de i den foregående præmis omtalte andre bestemmelser end artikel 218, stk. 9, TEUF er Unionens forhandling og indgåelse af aftaler. Derimod vedrører artikel 218, stk. 9, TEUF fastlæggelsen af de holdninger, som skal indtages på Unionens vegne i et organ nedsat ved en aftale, og som, til forskel fra Unionens vedtagelse af en afgørelse om udsættelse af en aftales anvendelse, også kan blive vedtaget i det i denne doms præmis 52 nævnte tilfælde i forbindelse med en aftale, som Unionen ikke har tiltrådt.

55 Følgelig er den omstændighed, at Unionen ikke har tiltrådt OIV-aftalen, ikke til hinder for, at Unionen kan anvende artikel 218, stk. 9, TEUF i sin egenskab af Union.

56 Dernæst må det efterprøves, om de i den foreliggende sag omhandlede anbefalinger, der skal vedtages af OIV, udgør »retsakter, der har retsvirkninger«, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i denne bestemmelse.

57 I denne forbindelse fremgår det af femte til syvende betragtning til den anfægtede afgørelse såvel som af bilaget hertil, at de af denne afgørelse omfattede OIV-anbefalinger, som skal til afstemning på denne organisations generalforsamling, vedrører nye ønologiske fremgangsmåder, analysemetoder til bestemmelse af sammensætningen af vinavlsprodukter og renheds- og identitetsspecifikationer for de stoffer, der anvendes i forbindelse med disse fremgangsmåder.

58 De nævnte anbefalinger henhører følgelig under de områder, der er fastlagt i OIV-aftalens artikel 2, stk. 2, litra b), hvilket i øvrigt ikke er blevet bestridt af nogen af parterne i den foreliggende tvist.

59 I henhold til OIV-aftalens artikel 2, stk. 1, litra b) og c), samt artikel 2, stk. 2, har de anbefalinger, som OIV vedtager på disse områder, imidlertid til formål at bidrage til virkeliggørelsen af denne organisations formål, der bl.a. består i at bistå andre internationale organisationer, især de regelfastsættende organisationer, og at bidrage til den internationale samordning af eksisterende praksis og regler såvel som i fornødent omfang til udfærdigelsen af nye internationale regler.

60 Det bemærkes desuden, at i henhold til OIV-aftalens artikel 2, stk. 2, litra b), har OIV til opgave at følge op på anvendelsen af sine anbefalinger i samarbejde med sine medlemmer.

61 Inden for rammerne af den fælles markedsordning for vinavlsprodukter inkorporerer EU-lovgiver desuden de nævnte anbefalinger i den lovgivning, der vedtages i så henseende. Det fremgår således af artikel 120g og artikel 158a, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1234/2007 samt af artikel 9, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 606/2009, at OIV's anbefalinger udtrykkeligt sidestilles med de EU-retlige regler for så vidt angår analysemetoder til bestemmelse af sammensætningen af vinavlsprodukter, de særlige krav, der gælder med hensyn til ønologiske fremgangsmåder for import af vin fra tredjelande, samt renheds- og identitetsspecifikationer for de stoffer, der anvendes i forbindelse med disse fremgangsmåder.

62 Med hensyn til artikel 120f, litra a), i forordning nr. 1234/2007 bemærkes, at da denne bestemmelse fastsætter, at Kommissionen »tager udgangspunkt i« OIV's anbefalinger, når den tillader ønologiske fremgangsmåder, indebærer denne bestemmelse nødvendigvis, at disse anbefalinger skal tages i betragtning ved udarbejdelsen af EU-retlige regler i denne henseende.

63 Det følger heraf, at anbefalingerne i det foreliggende tilfælde, der som nævnt i denne doms præmis 57 vedrører nye ønologiske fremgangsmåder, analysemetoder til bestemmelse af sammensætningen af vinavlsprodukter eller renheds- og identitetsspecifikationer for de stoffer, der anvendes i forbindelse med disse fremgangsmåder, vil kunne få afgørende indflydelse på indholdet af de regler, der vedtages af EU-lovgiver inden for den fælles markedsordning for vinavlsprodukter.

64 Det følger af bemærkningerne i denne doms præmis 57-63, at sådanne anbefalinger, navnlig på grund af deres inkorporering i EU-retten i henhold til artikel 120f, litra a), artikel 120g og artikel 158a, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1234/2007 samt artikel 9, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 606/2009, har de i artikel 218, stk. 9, TEUF omhandlede retsvirkninger på det nævnte område, og at Unionen, selv om den ikke har tiltrådt OIV-aftalen, er bemyndiget til at fastlægge en holdning, der skal indtages på dennes vegne over for disse anbefalinger, henset til deres direkte betydning for gældende EU-lovgivning på dette område.

65 For så vidt angår Kongeriget Nederlandenes argument, der er gengivet i denne doms præmis 37, er dette i modstrid såvel med ordlyden af som formålet med artikel 218, stk. 9, TEUF, der skal muliggøre, at en forud fastlagt holdning på Unionens vegne kommer til udtryk i et internationalt organ, som »skal« vedtage retsakter, der har retsvirkninger, uafhængigt af om de retsakter, som den således fastlagte holdning vedrører, i sidste ende reelt kommer til afstemning i det kompetente organ.

66 Henset til samtlige de ovenfor anførte bemærkninger er det med rette, at Rådet vedtog den anfægtede afgørelse med hjemmel i artikel 218, stk. 9, TEUF.

67 Herefter kan Forbundsrepublikken Tysklands eneste anbringende til støtte for sit søgsmål ikke tiltrædes.

68 Rådet bør følgelig frifindes.

Sagens omkostninger

69 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Forbundsrepublikken Tyskland har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger. I medfør af samme reglements artikel 140, stk. 1, hvorefter de medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag,

bærer deres egne omkostninger, bør det pålægges Den Tjekkiske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Den Slovakiske Republik, Det Forenede Kongerige og Kommissionen at bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**

2) **Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.**

3) **Den Tjekkiske Republik, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Den Slovakiske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Europa-Kommissionen bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter